

- HOFFMANN ISTVÁN 2002. The Last Thirty Years of Hungarian Toponomastics. In: NYIRKOS, ISTVÁN ed., *Onomastica Uralica 2. History of the Study of Toponyms in the Uralian Languages*. N. p., Debrecen–Helsinki. 199–244.
- HOFFMANN ISTVÁN 2003. *Magyar helynévkutatás 1958–2002*. A Magyar Névtudományi Kiadványai 7. Debreceni Egyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszéke, Debrecen.
- HOFFMANN, ISTVÁN – RÁCZ, ANITA – TÓTH, VALÉRIA 2017. *History of Hungarian Toponyms*. Buske, Hamburg.
- HOFFMANN ISTVÁN – RÁCZ ANITA – TÓTH VALÉRIA 2018. *Régi magyar helynévadás*. Gondolat Kiadó, Budapest.
- OU. = *Onomastica Uralica*. N. p. / Debrecen University Press, Debrecen–Helsinki, 2000–.

FARKAS TAMÁS

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7732-2302>

ELTE Eötvös Loránd Tudományegyetem
Bölcsészettudományi Kar

A nyelvföldrajztól a névföldrajzig VIII. A nyelvterület keleti peremén A 2017. május 30–31-i kolozsvári névföldrajzi tanácskozás előadásai

Szerkesztő: VÖRÖS FERENC. Erdélyi Múzeum-Egyesület – Savaria University Press,
Kolozsvár–Szombathely, 2017. 198 lap

A nyelvföldrajztól a névföldrajzig elnevezésű konferenciasorozat nyolcadik állomása Kolozsvár volt. A konferenciakötet A nyelvterület keleti peremén alcímet viseli, és a benne szereplő kilenc tanulmány zöme illeszkedik is az alcím által megjelölt témához.

A szerkesztő, VÖRÖS FERENC előszavát követően (11–12) BENŐ ATTILA és LANSTYÁK ISTVÁN Névideológiák Erdélyben című írása nyitja a tanulmánykötetet (13–32). A szerzők bemutatják az egyes nyelvi ideológiák jellemzőit, mellékletként közlik azok meghatározásait. A névideológiák a nyelvi ideológiák részeként értelmezhetők; egyes nyelvi ideológiák sajátosan a névalkotáshoz, névadáshoz, névviseléshez, névhasználathoz, névváltoztatáshoz és névfordításhoz kapcsolódnak. Az elméleti alapvetés után a szerzők négy olyan, Romániában megjelent újságcikkről számolnak be, melyek a magyar–román kétnyelvű névtáblák ellen szólnak, s a nyelvi koercivizmus ideológiája érvényesül bennük. A szerzők kitérnek a romániai magyarok hozzáállására is, mely inkább a nyelvi liberalizmus ideológiáját tükrözi. A névtáblákkal kapcsolatos konfliktusok az ellentétes ideológiák eredményei, ezért a szerzők szerint fontos lenne tudatosítani a vitázó felekkel azt, hogy valójában nem konkrét kérdésekről szól a vita, hanem ideológiákról.

GERCSÁK GÁBOR a geográfus szemével vizsgálja a tájnévadás és tájtagolás kérdését, elsősorban az 1945–2015 közötti időszakra vonatkozóan (33–41). Ettől az időszaktól kezdve a földtudomány szakembereire új feladatok vártak, ugyanis az új államhatárok kialakulását figyelembe véve kellett megnevezniük a tájegységeket. A földtudományok művelői számára elsődleges szempont, hogy egy-egy tájegység megnevezése tükrözze az adott terület földrajzi jellegzetességeit, ám ezek a megnevezések gyakorta keverednek a történeti és néprajzi tájnevekkel, zavart okozva az egyes régiók azonosításában. A szerző

szól a készülöben lévő új nemzeti atlaszról is, mely remélhetőleg a hazai és a nemzetközi közönség számára is útmutatóul fog majd szolgálni.

Ugyancsak tájnevekkel foglalkozik BARTOS-ELEKES ZSOMBOR: a *Székelyföld* név kapcsán igyekszik körüljárni azon kérdéseket, melyek szempontokat nyújthatnak e tájnév értelmezéséhez (43–64). Székelyföld határvonalai elsősorban nem földrajzilag azonosíthatók, hanem különböző történeti, közigazgatási és nyelvi szempontok alapján. E kritériumokat alapul véve a szerző hat feltételt állapít meg, mely hozzátartozik a Székelyföld fogalmához. Szűken értelmezve csak az a terület tekinthető Székelyföldnek, melyre a tanulmányban részletezett hat feltétel mindegyike érvényes, tágan értelmezve viszont az a terület is, melyre csak egy feltétel igaz; ezt a tanulmányban szereplő ábra kitűnően szemlélteti.

VÖRÖS FERENC a Népeségmozgás modellálása történeti és jelenkori családnév-földrajzi térképlapok alapján című tanulmányának (65–104) első részében bemutatja a Magyar családnév-atlasz projekt eddigi eredményeit, majd megállapítja, hogy a népeségmozgás modellálására vonatkozóan legalkalmasabbnak a helynévi eredetű családnévek bizonyulnak. A második részben – a konferencia témájához illeszkedve – négy, a keleti peremvidékről származó családnévet vizsgál, melyek román névképzés eredményei: *Árgyelán, Erdélyán, Marosán és Moldován*.

FARKAS TAMÁS, kapcsolódva egy nyugat-európai kezdeményezésű kutatási programhoz (European Surname Typology Project), a mai magyar családnévrendszert vizsgálja tipológiai-statisztikai szempontból (107–120). A kutatás eddig csak a magyarországi családnévanyagra vonatkozott, a jelen tanulmány ezt bővíti ki az erdélyi családnévanyag elemzésével. A szerző kontrasztív módon vizsgálja a magyarországi és erdélyi családnévállományt. A leggyakoribb magyarországi és erdélyi családnéveket öt szempont alapján hasonlítja össze: gyakoriság, eredet, a családnévtípusok megterheltsége, regionális és lexikális sajátosságok.

FÁBIÁN ZSUZSANNA arra hívja fel a figyelmet tanulmányában, hogy az olasz bevándorlók családnéveit érdemes a jellegzetesen olasz szakmák felől megközelíteni (121–139). Az ország keleti régióiban az olaszok tipikusan sókamrások, selyemhernyó-tenyésztők, kereskedők, út- és vasútépítők, kőbányászok, kőfaragók vagy szalámisok voltak. A szerző ezen foglalkozási ágak mentén mutatja be egy-egy család történetét, továbbá azt vizsgálja, hogy az egyes családnévek fennmaradtak-e a jelenkori magyar családnévállományban. A tanulmány végén megállapítja, hogy bár az egykori Magyarországra sok olasz bevándorló érkezett, a keleti részekben kevesebb letelepedőről lehetett szó.

A *Gábor (Gábriel, Gábris), Mihály és Rafael* családnévek nyelvföldrajzával foglalkozik tanulmányában GÁBRIS GYULA (141–179). A kutatás alapjául az 1720-as összeírás, az I. világháborús veszteséglista és a 2000-es évek telefonkönyvei, továbbá a 2009-es magyarországi népszámlálás adatai szolgáltak. A szerző az ezen időszakok adatai alapján készült térképeken elemzi a családnévek terjedési irányait.

MIKESY GÁBOR Homonímia és szinonímia a magyar helységnevek körében című írásában a magyar helységnevek referenciaértékű listájának összeállítása mellett érvel (161–179). A jelenség nagy mértékben érinti a Kárpát-medencei, de főként a kiszakadt nemzetrészek helységnevállományát, így az érintett helynevek azonosíthatósága válik kérdésessé hivatalokban, térképeken és webes böngésző felületeken. A helységnevek egyértelmű megfeleltetésére a határoktól függetlenül szükség van kisebbségi nyelven is, ezt az irányelvet vallja az Európai Unió is, ehhez viszont szükséges lenne összefoglalni a felmerült problémákat, majd a helyek és a nevek korrekt egymáshoz rendelésével megoldani őket.

A magyar–szlovák–ukrán hármashatár egy-egy településének családnévállományát állítja munkája középpontjába KOVÁCS ANDRÁS (181–191). A Tiszaszentmárton (Magyarország), Kistárkány (Szlovákia) és Tiszasalamon (Ukrajna) református egyházi anyakönyveibe az 1990-es évektől bejegyzett családnevek vizsgálata lehetőséget nyújt a jellemző családnevek feltérképezésére, megterheltségének és elterjedésének vizsgálatára. A szerző kitér a családnevekben kimutatható kontaktushatások elemzésére is: megállapítja, hogy a felvidéki és a kárpátaljai település családnevein egyaránt kimutatható a szláv hatás.

A kötet a szerzők rövid magyar és angol nyelvű szakmai önéletrajzával zárul (194–198).

A konferencián nyelvészek mellett geográfusok és geoinformatikusok is részt vettek. Az olvasó egy olyan konferenciakötetet tarthat a kezében, mely egyfelől az interdiszciplinaritás jegyében született, másfelől a névtan alkalmazott jellegéről tesz tanúbizonyságot.

BÁTORI GYOPÁR

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9762-595X>

ELTE Eötvös Loránd Tudományegyetem

Bölcsészettudományi Kar

**PATRICK HANKS – KATE HARDCASTLE – FLAVIA HODGES,
A Dictionary of First Names [Egyénnevek szótára]**

Oxford Reference Collection. Oxford University Press, Oxford, 2016. 472 lap

1. Az Oxford University Press egyénnévszótára¹ 1990-ben jelent meg először. A tény, hogy 2006-ban a kötet egy jelentősen bővített második kiadást is megért, 2016-ban pedig a kiadó referenciaművek sorozatában újranyomták, jól mutatja a névszótárak iránti, a szakma és a laikusok részéről egyaránt megnyilvánuló érdeklődést. Népszerűségéhez bizonyára az is hozzájárul, hogy az angol nyelvterület egészére koncentrált. Ez egyrészt hatalmas felvevőpiacot jelent, másrészt komoly kihívást is, hiszen az angol nyelvű országok egyénnévkészlete közt jelentős eltérések vannak a történelmi, társadalmi, etnikai, kulturális és nyelvi különbségekből fakadóan. Ráadásul számos más országgal szemben ezekben jellemzően nem szabályozzák az egyénnévválasztást, így az egyedi névadás legváltozatosabb módjai és eredményei bővítik szinte korlátlan módon a névkészletet. A szótár készítői fokozottan igyekeztek figyelni a fenti különbségekre: mind az előszókban, mind a szócikkekben gyakran találkozunk egy-egy név vagy névadási indíték, szokás kapcsán szocioonomasztikai és névföldrajzi megjegyzésekkel. Az *Ann* szócikkéből kiderül például, hogy ez az írásváltozat az Egyesült Államokban sokkal gyakoribb, mint a máshol elterjedtebb *Anne*; a 2. kiadás előszava szerint a névteremtés jellemzőbb az afrikai-amerikai körében (viii) stb.

Sajnálatos ugyanakkor, hogy nem derül ki, a szerzők milyen statisztikákra alapozzák megállapításukat, sőt bibliográfia hiányában a felhasznált irodalomról sem alkothatunk

---

¹ Az *egyénnév* terminus használatát a *keresztnev* helyett az indokolhatja, hogy a szótárban és mellékleteiben – ahogyan az angol nyelvterületek névanyagában is – számos nem keresztény háttérű, pl. arab, japán, indiai, zsidó név szerepel. A terminológia további kérdéseiről l. a 2.2. pontban.